

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **DPÚK a.s.**

se sídlem Lumiérů 181/41, Praha 5, IČO: 25497961

zastoupený advokátkou JUDr. Ilonou Vaněčkovou
se sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Ústecký kraj, IČO: 70892156

se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad
Labem

zastoupený advokátem JUDr. Karlem
Muzikářem

se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2017 č.j. MV-12905-8/ODK-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný ve výroku I. rozhodl, že řízení o návrhu v části, v níž navrhovatel (žalobce) požaduje, aby odpůrci (Ústecký kraj) byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli jako vyrovnání prokazatelné ztráty, která vznikla navrhovateli provozováním veřejné linkové dopravy na území Ústeckého kraje ve dnech 8. srpna 2006 až 8. září 2006, částku 28 283 373,67 Kč se podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ve spojení s § 48 odst. 2 správního řádu zastavuje. Výrokem II. napadeného rozhodnutí pak žalovaný rozhodl, že návrh v části, v níž navrhovatel požaduje, aby odpůrci byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli úrok z prodlení z částky 11 830 373,67 Kč od 14. prosince 2006 do zaplacení a z částky 16 453 000 Kč od 4. listopadu 2010 do zaplacení, to vše do tří dnů ode dne právní moci rozhodnutí, se podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítá.
2. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí. V žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné, a to z toho důvodu, že základní nárok žalobce, od něhož se odvíjí i předmětný nárok na úhradu úroku z prodlení, jež byl (výrokem II. napadeného rozhodnutí) zamítnut, je oprávněný. Pokud jde o důvody, o něž opírá oprávněnost svého základního nároku (poznámka soudu: základním nárokem žalobce nepochybně rozumí nárok na vyrovnání prokazatelné ztráty, která mu vznikla provozováním veřejné linkové dopravy na území Ústeckého kraje), odkázal žalobce na důvody, které uvedl ve správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o základním nároku ze dne 2.4.2012, č.j. MV-88784-62/ODK-2008. Řízení o této žalobě je vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 A 96/2012. Žalobce má tedy za to, že i napadené rozhodnutí je věcně i právně nesprávné a vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.8.2016, č.j. 9 A 17/2013-35, v němž soud konstatoval, že „(ú)vaha žalovaného, jakož i osoby zúčastněné na řízení, že příslušenství nutně sleduje osud „základu“ nároku, k němuž se upíná, je nepochybně správná z pohledu práva hmotného. Byl-li základ žalobcova nároku, tj. jeho návrh na zaplacení částky 28 283 373,67 Kč z titulu úhrady prokazatelné ztráty za období od 8. srpna 2006 do 8. září 2006 ve výši 28 283 373,67 Kč žalovaným pravomocně zamítnut jako nedůvodný, je zřejmé, že stejný osud bude sdílet i žalobcem nově vznesený nárok na zaplacení příslušenství z této částky. To však nic nemění na povinnosti žalovaného o žalobcem požadovaném příslušenství meritorně rozhodnout poté, co žalobce tento nárok uplatnil, k čemuž však nedošlo. Žalobce právem poukazuje na absenci pravomocného meritorního rozhodnutí o jím uplatněném příslušenství, které jedině by bylo s to do budoucna založit překážku rei iudicatae.“ Žalovaný, vázan právním názorem správního soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s., uvedený požadavek naplnil formulací výroku II. napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že o základním nároku bylo Městským soudem v Praze již rozhodnuto, a to tím způsobem, že soud žalobu v řízení vedeném pod sp. zn. 5A 96/2012 zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

4. Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě se ztotožnila s argumentací žalovaného, že základ domnělého nároku žalobce (tj. nárok na úhradu prokazatelné ztráty za období od 8. 8. 2006 do 8. 9. 2006 ve výši 28.283.373,67 Kč) byl v minulosti uplatněn v jiném řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. MV - 88784/ODK-2008. Ve uvedeném řízení byl tento domnělý nárok žalobce výrokem II. rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2012 č. j. MV-88784-62/ODK-2008 zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla před Městským soudem v Praze projednána v řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 96/2012 a rozhodnutím č. j. 5A 96/2012-194 ze dne 5. 4. 2017 byla v plném rozsahu zamítnuta. Platí tedy, že základ domnělého nároku žalobce byl pravomocně zamítnut v řízení před žalovaným a správní žaloba proti tomuto rozhodnutí byla soudem zamítnuta. Vzhledem k tomu, že základ žalobcem tvrzeného nároku není v této věci dán, není důvodný ani jeho domnělý nárok na příslušenství z uvedeného (neexistujícího) základu. Uvedený princip konstatoval Městský soud v Praze již ve svém předchozím rozhodnutí č. j. 9 A 17/2013-35 ze dne 31. 8. 2016 a k obdobnému závěru dospěl též Nejvyšší soud ČR např. v rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 2171/2000 ze dne 25. 2. 2003, kde uvedl, že „[p]ro závěr, zda příslušenství pohledávky bylo uplatněno po právu, má význam i to, zda a z jakého důvodu má věřitel nárok na žalovanou jistinu“, a že „konečný závěr o tom, zda uvedené úroky a úroky z prodlení jsou uplatněny po právu (zda i potud jde o pohledávku pravou), bude závislý na rozhodnutí soudu prvního stupně o tom, zda a z jakého důvodu pokládá za důvodnou žalovanou jistinu“
5. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Jak přílehavě konstatoval žalovaný, pro posouzení důvodnosti žaloby je relevantní následující závěr, který zdejší soud zaujal v rozsudku ze dne 31.8.2016 č.j. 9 A 17/2013-35 vydaném ve věci týchž účastníků řízení: *„Úvaha žalovaného, jakož i osoby zúčastněné na řízení, že příslušenství nutně sleduje osud „základu“ nároku, k němuž se upíná, je nepochybně správná z pohledu práva hmotného. Byl-li základ žalobcova nároku, tj. jeho návrh na zaplacení částky 28 283 373,67 Kč z titulu úhrady prokazatelné ztráty za období od 8. srpna 2006 do 8. září 2006 ve výši 28 283 373,67 Kč žalovaným pravomocně zamítnut jako nedůvodný, je zřejmé, že stejný osud bude sdílet i žalobcem nově vznesený nárok na zaplacení příslušenství z této částky.“*
7. V projednávané věci byl žalobcův „základní“ nárok žalovaným zamítnut, a to výrokem II. rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2012 č. j. MV-88784-62/ODK-2008. Žalobce v žalobě v nyní projednávané věci důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí (resp. jeho výroku II.) zakládá na svém přesvědčení o oprávněnosti základního nároku, od něhož se odvíjí i akcesorický nárok na úhradu úroku z prodlení, jež byl výrokem II. napadeného rozhodnutí zamítnut. Co se týče tvrzení o oprávněnosti základního nároku, žalobce se omezil na odkaz na důvody (námitky) uplatněné v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2012, č.j. MV-88784-62/ODK-2008, která byla soudem projednávána v řízení vedeném pod sp. zn. 5A 96/2012. Soud nicméně žalobcovo přesvědčení o oprávněnosti jeho základního nároku nesdílí. Důkazem toho je zamítavý rozsudek č. j. 5A 96/2012-194 ze dne 5. 4. 2017, jímž byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2012, č.j. MV-88784-62/ODK-2008 jako nedůvodná zamítnuta. Soud na tomto místě i v zájmu stručnosti volí shodný způsob, jaký v žalobě použil žalobce, a odkazuje na obsáhlé odůvodnění

rozsudku č. j. 5A 96/2012-194 ze dne 5. 4. 2017 čítající téměř 30 stran, v němž podrobně vyložil, z jakých důvodů považuje námitky uplatněné žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2012, č.j. MV-88784-62/ODK-2008 za neopodstatněné.

8. Vzhledem k tomu, že žalovaný právem zamítl nárok žalobce týkající se základu věci, tj. nárok na vyrovnání prokazatelné ztráty, která žalobci měla vzniknout provozováním veřejné linkové dopravy na území Ústeckého kraje ve vymezeném období, musí stejný osud nutně sdílet i akcesorický požadavek žalobce na zaplacení příslušenství v podobě úroků z prodlení, jenž se k základnímu nároku upíná. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže výrokem II. napadeného rozhodnutí rozhodl o zamítnutí tohoto akcesorického nároku.
9. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
10. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
11. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.